

сега винаги е бивалъ единъ и сжщъ. Какъ така изведнажъ всичко ще се промѣни? И все пакъ, тя знае, че Каракашъ не я излъга. Другъ пжтъ, дори си представя малко дюкянче съ трикотажи, въ чуждъ градъ, дето никой не я познава, тя задъ тезгяха, а въ задната стаичка шумъ отъ плетачната машина, тоя познатъ, приятенъ шумъ, който бѣше забравила. Въ такива времена тя отива въ стаичката си, лѣга, затваря очи, и ѝ се ще да плаче и да се смѣе, едновременно. После върши всѣкидневната си работа като въ полусънъ, не се сърди, не се пазари дори съ най-лошитѣ клиенти, търпи, съ унесена усмивка въ голѣмитѣ си кротки очи на млада телица.

На следния день дъждътъ престава. Градчето се оголва — вехто, посърнало, като че изгнило. На панаирския мегданъ привършватъ работата: нареждатъ стоката, гласятъ люлки, въ разпънатия шатъръ на цирка коватъ нѣщо, мучатъ гладни говеда, разпрегнати до колята. Всичко е просмукано отъ студена влага, изглежда по-сиромашко и по-тжжно, но връвата